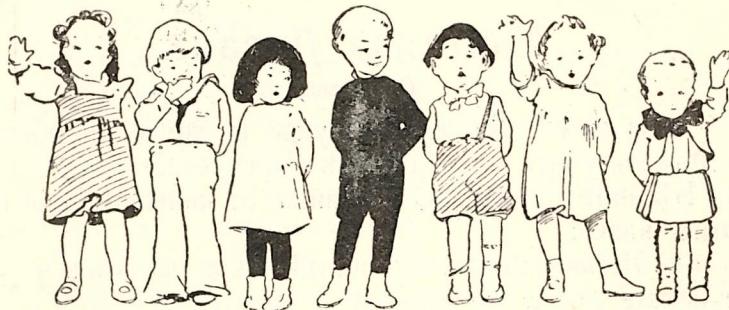

Замлъква вѣтърътъ и сторва място на ситния, но мразовитъ есененъ дъждецъ, който бърза да напои току-що покаралите есенни съидби . . .

Пусто е полето. Салъ въ училищната ограда е буйна гълчава: рой дѣца — хубавки и чистички момиченца и момченца — играятъ, пъятъ, уроци учатъ, разговарятъ се дружно и весело . . . Тѣ сѫ безгрижни и доволни. Учителите и учителките имъ ги ржководятъ къмъ доброто. Тѣ събиратъ умъ и разумъ на млади години, за да бѫдатъ щастливи, когато станатъ възрастни човѣци и пълноправни граждани. Тѣхъ нито есенята, нито зимата ги плаши. И прѣзъ всичките годишни врѣмена дѣцата извлечатъ полза и намиратъ врѣме, за да го прѣкарятъ приятно и разумно.

Есенна разходка.

Наредени
И засмѣни
На разходка пакъ ще идемъ,
Край рѣчица,
Край горица,
Родината да си видимъ.
Тамо всички,
Като птички,
Кръшно-мило ще си пѣемъ;
Катъ агънца,
Катъ яренца,
По трѣвица ще играемъ.